

**Soud:** Nejvyšší soud  
**Datum rozhodnutí:** 25.04.2002  
**Spisová značka:** 25 Cdo 583/2001  
**ECLI:** ECLI:CZ:NS:2002:25.CDO.583.2001.1  
**Typ rozhodnutí:** ROZSUDEK  
**Heslo:**  
**Dotčené předpisy:** § 241 odst. 3 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.  
§ 127 odst. 3 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.  
**Kategorie rozhodnutí:** C

25 Cdo 583/2001

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Škárové a soudců JUDr. Olgy Puškinové a JUDr. Petra Vojtky v právní věci žalobce P. H., zastoupeného advokátem, proti žalované Č. p., a. s., o 134.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou pod sp. zn. 4 C 234/91, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. října 1999, č. j. 37 Co 17/99-286, takto :

I. Dovolání proti výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé ohledně částky 30.800,- Kč, a proti výroku, jímž bylo odvolání žalobce odmítnuto, se zamítá, jinak se dovolání odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud ve Žďáře nad Sázavou rozsudkem ze dne 18. 2. 1997, č. j. 4 C 234/91-218, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 30.800,- Kč s úroky z prodlení, a žalobu na zaplacení částky 103.200,- Kč, zbytku příslušenství a 12 % inflačního růstu od 8. 10. 1991 do 14. 7. 1994 zamítl. Zároveň rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu a o soudním poplatku. Žalobce, který utrpěl dne 22. 8. 1989 pracovní úraz levého kolene, se domáhal plnění ze tří pojistných smluv. Za dobu nezbytného léčení požadoval 24.000,- Kč a za trvalé následky po úraze částku 110.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že spornou byla otázka, zda onemocnění levého kolena žalobce - tzv. Bakerova cysta je obecnou chorobou nebo poúrazovým stavem, soud prvního stupně vyžádal a provedl důkaz celkem třemi znaleckými posudky z oboru ortopedie a traumatologie Prof. Dr. M. K., CSc., MUDr. R. L., CSc. v nichž na tuto otázku nebyl jednotný názor; znalec Prof. Dr. M. K., CSc., v závěru svého posudku uvedl, že Bakerova cysta vznikla u žalobce druhotně jako následek úrazu z 22. 8. 1989, znalec MUDr. R. L., CSc., dospěl ve svém posudku k závěru, že nelze jednoznačně určit, že ke vzniku Bakerovy cysty došlo pouze úrazovým dějem, když plnění za trvalé následky úrazu předpokládá, že koleno předtím bylo zcela zdravo. Soud prvního stupně proto vyžádal revizní posudek Lékařské fakulty Univerzity Palackého v O., z jehož závěrů vyplynulo, že příčinu vzniku Bakerovy cysty levého kolene žalobce nelze jednoznačně určit, mechanismus úrazu není typický pro takové poškození a lze usuzovat, že k vytvoření Bakerovy cysty došlo po zánětu kloubní výstelky, a proto úrazu žalobce nelze přiznat žádný trvalý následek. Za této situace se soud prvního stupně přiklonil k závěru, že "poškození kolene je následkem úrazu ze dne 22. 8. 1989", a při hodnocení tělesného poškození žalobce vycházel z hodnocení stanoveného znalci a dovodil, že plnění z pojistných smluv za dobu nezbytného léčení činí 3.500,- Kč a za trvalé následky úrazu 30.800,- Kč (celkem 34.300,- Kč). Protože žalovaná již plnila žalobci 3.500,- Kč za dobu nezbytného léčení, uložil jí soud zaplatit žalobci částku 30.800,- Kč, a ve zbytku co do částky 103.200,- Kč žalobu zamítl.

K odvolání účastníků Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 10. 1999, č. j. 37 Co 17/99-286, poté, co připustil zpětvzetí návrhu co do částky 69.500,- Kč, v tomto rozsahu rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku zrušil a řízení zastavil, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku ohledně částky 30.800,- Kč tak, že žalobu zamítl, ve vyhovujícím výroku ohledně úroků z prodlení z částky 3.500,- Kč jej potvrdil a ve zbytku jej změnil tak, že žalobu na zaplacení úroků z prodlení zamítl, a v zamítavém výroku ve věci samé ohledně zbývajících částky 33.700,- Kč s příslušenstvím rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že zamítl žalobu na zaplacení této částky a úroků z prodlení z částky 103.200,- Kč. Odvolání žalobce proti vyhovujícím výrokům rozsudku soudu prvního stupně odmítl, a ve výrocích o náhradě nákladů řízení a o soudním poplatku rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud po doplnění dokazování obsahem pojistných smluv a zejména vyžádáním písemného doplňku znaleckého posudku Univerzity Palackého a výslechem doc. MUDr. R. D., CSc., pověřeného znaleckou komisí, která vypracovávala posudek Univerzity, dospěl k závěru, že plnění za dobu nezbytného léčení bylo již v odpovídající výši (tj. 7 % z částky 50.000,- Kč) žalovanou zaplaceno, a pokud jde o plnění za trvalé následky, nebylo prokázáno, že by tyto v příčinné souvislosti s úrazem z 22. 8. 1989 vznikly. V tomto směru vycházel odvolací soud ze znaleckého posudku Univerzity Palackého, jehož závěr nepotvrdil, že by úraz kolena žalobce z 22. 8. 1989 způsobil následky v podobě tzv. Bakerovy cysty, což s ohledem na předchozí úraz levého kolena žalobce dne 4. 7. 1989 a jeho následný úraz dne 10. 3. 1994 se v podstatě shoduje se závěrem posudku MUDr. L.; proto byla žaloba co do částky 30.800,- Kč zamítnuta.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce dovolání z důvodu podle § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř. Odvolacímu soudu (a rovněž soudu prvního stupně) vytýká, že své rozhodnutí učinil na základě neúplných skutkových zjištění, že nehodnotil všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a nezjišťoval okolnosti rozhodné pro posouzení věci. Uvádí, že charakter zranění kolena prokázala až nová vyšetřovací metoda – magnetická rezonance provedená dne 15. 11. 1994, zatímco předtím nebylo možno takový následek úrazu zjistit. Namítá, že odvolací soud nesprávně vycházel z posudku Univerzity, aniž vzal v úvahu předcházející znalecké posudky MUDr. D. a MUDr. K. a jeho výpověď, a opomenul listinné důkazy, zejména záznam o pracovním úrazu ze dne 22.8.1989, lékařský posudek MUDr. K. z 26. 2. 1990 o trvalé nezpůsobilosti vykonávat hornické povolání, rozhodnutí LPK-ONV z r. 1990 o přiznání plného invalidního důchodu, lékařské nálezy MUDr. B., MUDr. D. a vyjádření MUDr. J., když tyto důkazy nebyly ani přečteny. Tyto důkazy podle dovolatele přehlíželi i znalci Univerzity Palackého a nebyl tak odstraněn zásadní rozpor posudků MUDr. K. a MUDr. D. s posudkem Univerzity. Dokazování bylo kusé a nebyl proveden jím navrhovaný znalecký posudek z odvětví pracovního lékařství a výslech jeho ošetřujícího lékaře MUDr. Ch. Protože rozsudek vychází z neúplných skutkových zjištění a z jednostranného hodnocení důkazů, navrhl zrušení rozsudků soudů obou stupňů a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že podle jejího názoru není dovolání žalobce důvodné, neboť opakuje námitky vznesené v předchozím řízení, se kterými se odvolací soud plně vypořádal. Znalci univerzity měli pro vypracování posudku veškerou zdravotnickou dokumentaci, provedli lékařské vyšetření žalobce a ze závěru posudku je zřejmé, že úrazu žalobce ze dne 22. 8. 1989 nelze přiznat žádný trvalý následek. Navrhla potvrzení rozsudku odvolacího soudu.

Podle ustanovení části dvanácté, hlavy I, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000).

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, dospěl k závěru, že dovolání proti výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé ohledně částky 30.800,- Kč a proti výroku, jímž bylo odvolání žalobce odmítnuto, není opodstatněné, a že ve zbývajících částech není přípustné.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé [§ 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Pro posouzení toho, zda je rozsudek odvolacího soudu rozsudkem měnícím ve smyslu ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. není rozhodující, jak jej odvolací soud označil, ale zda práva a povinnosti účastníků stanovil

oproti rozhodnutí soudu prvního stupně odlišně. Závěr, že odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, nelze tedy vyvozovat jen z formálního označení výroku, nýbrž především z porovnání věcného obsahu rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé a obsahu rozhodnutí soudu prvního stupně.

V dané věci odvolací soud výrok svého rozsudku, kterým zamítl žalobu na zaplacení 33.700,- Kč s příslušenstvím, označil formálně jako „změnu“ rozsudku soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku ve věci samé, avšak ve skutečnosti šlo o potvrzení rozsudku soudu prvního stupně v tomto rozsahu, neboť oba soudy při vymezení práv a povinností účastníků dospěly ke shodnému závěru o neopodstatněnosti uplatněného nároku ve výši 33.700,- Kč. Zamítavý výrok rozsudku odvolacího soudu ohledně částky 33.700,- Kč s příslušenstvím je tedy výrokem potvrzujícím. Dovolání proti tomuto výroku rozsudku odvolacího soudu není podle § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. přípustné.

Podle § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak, než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil.

Dovolání je dále přípustné proti rozsudku nebo usnesení odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o. s. ř.). Nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (§ 239 odst. 2 o. s. ř.).

Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ve výroku, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ohledně částky 33.700,- Kč s příslušenstvím, aniž byla vyslovena přípustnost dovolání ve smyslu § 239 odst. 1 o. s. ř. a aniž by žalobce vůbec návrh na vyslovení přípustnosti před vyhlášením rozsudku odvolacího soudu učinil (§ 239 odst. 2 o. s. ř.), není přípustné, a nejde ani o případ, že by v této věci bylo soudem prvního stupně rozhodováno poté, co by jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno.

Přípustnost dovolání není založena ani z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř., neboť dovolatel netvrdí a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by rozsudek odvolacího soudu v tomto rozsahu trpěl některou z vad uvedených v ust. § 237 odst. 1 o. s. ř. (§ 241 odst. 3 písm. a/ o. s. ř.).

Z uvedeného vyplývá, že dovolání v tomto rozsahu směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné.

Výrok rozsudku odvolacího soudu, kterým bylo připuštěno zpětvzetí žaloby, rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a řízení zastaveno, má povahu usnesení.

Podle ustanovení § 238a odst. 1 o. s. ř. dovolání je přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo

a) změněno usnesení soudu prvního stupně: to neplatí, jde-li o usnesení o nákladech řízení, o příslušnosti, o předběžném opatření, o přerušení řízení, o pořádkové pokutě, o znalečném, o tlumočném, o soudním poplatku, o osvobození od soudních poplatků, o ustanovení zástupce účastníku nebo jeho odvolání, o nepřipuštění zastoupení, o odměně notáře za prováděné úkony soudního komisaře a jeho hotových výdajích, o odměně správce dědictví a jeho hotových výdajích,

b) rozhodnuto tak, že se zpětvzetí návrhu nepřipouští, nebo tak, že se zpětvzetí návrhu připouští, rozhodnutí soudu prvního stupně zrušuje a řízení zastavuje (§ 208): to neplatí o věcech, v nichž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,-Kč a v obchodních věcech 50.000,-Kč,

c) rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a řízení zastaveno, popřípadě věc byla postoupena orgánu, do jehož pravomoci náleží,

d) odvolacím soudem potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, jímž bylo řízení zastaveno pro nedostatek pravomoci soudu,

e) odvolání odmítnuto,

f) odvolací řízení zastaveno.

Dovolání proti výroku o připuštění zpětvzetí žaloby (§ 238a odst. 1 písm.- b/ o. s. ř.) však nemůže podat žalobce, neboť rozhodnutím o připuštění zpětvzetí žaloby bylo jeho procesnímu návrhu vyhověno, a dovolatel ostatně ani nezpochybnuje, že žalobu vzal zpět. Rozhodnutím odvolacího soudu bylo návrhu žalobce vyhověno, a nemohla tak v jeho poměrech nastat újma; k podání dovolání proti tomuto výroku žalobce proto není subjektivně oprávněn [§ 243b odst. 4, § 218 odst. 1 písm. b) o. s. ř.].

Pokud dovolatel napadá rovněž výroky rozsudku odvolacího soudu, kterými byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ohledně příslušenství žalovaných částek, přípustnost dovolání proti tomuto výroku je vyloučena ustanovením § 238 odst. 2 písm. a) o. s. ř. (srov. R 62/1998).

Dovolání proti výroku rozsudku odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o náhradě nákladů řízení a ve výroku o soudním poplatku zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, a který má povahu usnesení (srov. § 152 odst. 1 věta první a § 167 odst. 1 o. s. ř.), není z hlediska ust. § 238a a § 239 o. s. ř. přípustné.

Nejvyšší soud proto dovolání žalobce v tomto rozsahu odmítl podle § 243b odst. 4 věty první, a § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Proti výroku rozsudku odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání žalobce proti vyhovujícím výrokům rozsudku soudu prvního stupně, je dovolání podle ust. § 238a odst. 1 písm. e) o. s. ř. přípustné.

Jestliže žalobce podal odvolání proti výroku rozsudku soudu prvního stupně, jímž byla žalované uložena povinnost zaplatit mu 30.800,- Kč s příslušenstvím, a tedy v tomto rozsahu bylo soudem prvního stupně žalobě vyhověno, nebyl žalobce k podání odvolání subjektivně oprávněn. K podání odvolání je totiž oprávněn pouze ten účastník, v jehož poměrech rozhodnutím soudu prvního stupně nastala újma; odvolání žalobce proto bylo v tomto rozsahu odvolacím soudem zcela správně odmítnuto jako podané někým, kdo k tomu není oprávněn [§ 218 odst. 1 písm. b) o. s. ř.].

Nejvyšší soud proto dovolání žalobce proti tomuto výroku rozsudku odvolacího soudu podle § 243b odst. 1 část věty před středníkem a odst. 5 o. s. ř. zamítl.

Dovolání z důvodu podle § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř. proti výroku rozsudku odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žaloba na zaplacení 30.800,- Kč byla zamítnuta, je přípustné podle § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř. lze dovolání podat z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

O nesprávné skutkové zjištění ve smyslu uvedeného ustanovení se jedná v případě, že soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplývaly ani jinak nevyšly v řízení najevo, anebo naopak pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány. Skutkové zjištění nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva.

Podle § 127 odst. 1 o. s. ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, ustanoví soud po slyšení účastníků znalce. Soud znalce vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výslechu znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce. Podle odst. 2 tohoto ustanovení je možno znalecký posudek také dát přezkoumat jiným znalcem, vědeckým ústavem nebo jinou institucí.

Protože zkoumání příčin, které vedou k určitému poškození zdraví, spadá do oboru lékařské vědy, je třeba vycházet ze znaleckých posudků, jejichž obsah shodně nasvědčuje tomu, že konkrétní úraz byl vyvolávajícím činitelem poškození zdraví, resp. v daném případě jeho trvalých následků. Příčinná souvislost mezi úrazovým

dějem a poškozením zdraví musí však být najisto postavena a nestačí pouhé připuštění možnosti zhoršení zdravotního stavu v důsledku úrazu.

Přezkoumání závěrů znaleckého posudku ve smyslu ust. § 127 odst. 2 o. s. ř. dalším posudkem jiného znalce, vědeckého ústavu nebo jiné instituce (tzv. revizní znalecké zkoumání) je namísto tehdy, jestliže znaleckým dokazováním nebyly objasněny všechny skutečnosti potřebné k rozhodnutí ve věci, k nimž je třeba odborných znalostí, popř. jestliže soud má k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce a pro tyto rozpory, které se nepodařilo v řízení odstranit, nemohou být tyto znalecké posudky podkladem pro rozhodnutí.

Dovolatel především namítá, že odvolací soud vycházel ze znaleckého posudku Univerzity, aniž vzal v úvahu předchozí znalecké posudky, a rovněž se nezabýval listinnými důkazy, které přehlíží i předmětný znalecký posudek.

Znalecký posudek lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci byl vypracován na základě usnesení Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 12. 6. 1995, č. j. 4 C 234/91-138, kterým soud ustanovil pro revizi všech zjištění a názorů z dosud podaných lékařských zpráv a posudků znalcem Lékařskou fakultu UP a uložil jí, aby podala písemný znalecký posudek. Jak vyplývá z obsahu spisu (z tzv. náleзовé části posudku Univerzity), podkladem pro vypracování tohoto ústavního posudku byl kromě obsahu soudního spisu též posudek MUDr. M. D., znalecký posudek MUDr. M. K., CSc., jakož i vyjádření MUDr. J. ze 3. 12. 1990 a z 24. 11. 1994, oznámení o úrazu žalobce včetně popisu úrazového děje a hlášení MUDr. Ch. z 26. 1. 1990, znalecký posudek MUDr. L., lékařské zprávy MUDr. D. ze 17. 10. 1994, odborné vyjádření ošetřujícího lékaře MUDr. Ch. z 21. 10. 1994, rozhodnutí ČSSZ o přiznání plného invalidního důchodu, obsáhla zdravotnická dokumentace ZÚNZ UP D. R. (MUDr. K.) včetně zprávy z 26. 2. 1990, protokolu o jednání posudkové komise SZ z 15. 5. 1990 a zpráv dalších lékařů, dále nález z 10. 3. 1994 chir. ambulance nemocnice v K., lékařské zprávy radiodiagnostické kliniky FNsp v B. ze dne 15. 11. 1994 o vyšetření magnetickou rezonancí ( prof. MUDr. B., DrSc.) a další vyšetření magnetickou rezonancí na klinice radiologie LF UP dne 13. 5. 1996.

Je tedy zřejmé, že výtka dovolatele, že odvolací soud přehlédl řadu lékařských nálezů, na něž dovolatel poukazuje ve svém dovolání, a že se jimi nezabývali ani znalci Univerzity, není důvodná. Jestliže uvedené listiny byly podkladem pro vypracování revizního znaleckého posudku v tom smyslu, že je znalci Lékařské fakulty Univerzity Palackého v O. při posuzování zadaných otázek zkoumali a vyvodili z nich vlastní odborné závěry, z nichž odvolací soud vycházel, nelze dovodit, že by znalecké dokazování bylo neúplné, a odvolacímu soudu nelze ani vytýkat, že by nějaké rozhodné skutečnosti, které byly v řízení prokázány, pomínil.

K námitce dovolatele, že nebyl odstraněn zásadní rozpor mezi znaleckými posudky MUDr. K. a MUDr. D. na straně jedné a znaleckým posudkem Univerzity Palackého na straně druhé, je třeba především uvést, že vzhledem k tomu, že znalec MUDr. D. podal znalecký posudek mimo řízení na základě žádosti žalobce, nejedná se o důkaz znaleckým posudkem ve smyslu ust. § 127 o. s. ř., nýbrž o důkaz listinou podle § 129 o. s. ř. Závěr znalce MUDr. D. v jeho posudku ze dne 29. 5. 1991, že nynější zdravotní stav žalobce (Bakerova cysta) je výhradně důsledkem úrazu ze dne 22. 8. 1989, byl ostatně učiněn na základě pouze části zdravotnické dokumentace žalobce (za dobu od 22. 8. 1989 do 31. 1. 1991), kterou měl znalec k dispozici a kterou mu žalobce předložil.

Znalec Prof. Dr. M. K., CSc., ve svém posudku ze dne 4. 6. 1992, vypracovaném na podkladě stručné anamnezy od žalobce, z níž vyplývalo, že žalobce s levým kolenem nebyl nikdy léčen ani práce neschopen a před 22. 8. 1989 byl plně zdrav, uvedl, že Bakerova cysta vznikla u žalobce sekundárně na podkladě vnitřního traumatického poškození vnitřních struktur kolena a nešlo tedy o primární diagnosu Bakerovy cysty, a že současný zdravotní stav a invalidita má přímou a kauzální souvislost s úrazem ze dne 22. 8. 1989. Znalec MUDr. R. L., který ve svém posudku stanovil hodnocení trvalých následků úrazu v rozsahu 7 %, uvedl, že by jeho hodnocení bylo možno považovat za odpovídající úrazu z 22. 8. 1989 za splnění 3 předpokladů : že kolenní kloub byl předtím zcela zdrav, že ke vzniku Bakerovy cysty došlo jednoznačným úrazovým mechanismem a že stav kolenního kloubu v době vyšetření nebyl způsoben či ovlivněn následným úrazovým mechanismem nebo jeho trvalými následky.

Revizní posudek Univerzity byl vyžádán k odstranění rozdílných závěrů v předchozích znaleckých posudcích, neboť ani soudem ustanovení znalci z oboru ortopedie a traumatologie MUDr. K. a MUDr. L. nedospěli ke shodným a jednoznačným závěrům. Jestliže revizní posudek Univerzity, který byl zpracován nejen na podkladě předchozích posudků, ale i na podkladě obsáhlé zdravotnické dokumentace žalobce za dobu od 4. 7. 1989 do 10. 3. 1994 včetně opakovaného vyšetření magnetickou rezonancí dne 15. 11. 1994 a dne 13. 5. 1996 a po zjištění, že

žalobce utrpěl úraz levého kolena již 4. 7. 1989 s následnou pracovní neschopností a další úraz pak 10. 3. 1994, uzavřel, že postižení levého kolenního kloubu prokázané v r. 1994 a 1996 se nevztahuje k úrazu z 22. 8. 1989 a že tento úraz nezanedbal žádný trvalý následek, nejedná se o rozpor ústavního posudku se závěry předchozích znaleckých posudků v odpovědi na soudem položenou otázku. Na rozdíl od závěru posudku znalce MUDr. K., který neměl k dispozici údaje o předchozích zraněních levého kolena žalobce (stejně tak MUDr. D.), lékařská komise univerzity vycházela z kompletní zdravotnické dokumentace žalobce včetně údajů o jeho předchozím úrazu ze 4. 7. 1989 a o následném zranění kolena 10. 3. 1994, takže její závěr vychází i z jiných, a to úplnějších podkladů o předúrazovém stavu kolena a jeho poúrazových změn, ovlivňujících současný zdravotní stav žalobce z hlediska trvalých následků, a ve svém výsledku je shodný se závěrem posudku MUDr. L.

Hodnocení důkazu znaleckým posudkem (§ 132 o. s. ř.) spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Důkaz znaleckým posudkem tedy soud hodnotí jako každý jiný důkaz, nemůže však přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů.

Závěr revizního posudku, že nelze úrazu žalobce ze dne 22. 8. 1989 přiznat žádný trvalý následek, který by byl s jistotou podmíněn právě tímto úrazem (kromě jiného z toho důvodu, že tomuto úrazu těsně předcházel i jiný úraz levého kolene dne 4. 7. 1989, a uvedené postižení levého kolene lze nejspíše připsat až na vrub úrazu ze dne 10. 3. 1994), je podložen obsahem nálezové části posudku a je řádně odůvodněn, a to i v doplňku posudku vyžádaném odvolacím soudem k námitkám žalobce, z něhož vyplynulo, že pro úrazové postižení vnitřního menisku dne 22. 8. 1989 nesvědčí výsledek chirurgického vyšetření z 23. 8. 1989 a artrografického vyšetření ze 4. 9. 1989, ani další vyšetření ortopedická v r. 1989 a ani zpráva o hospitalizaci v lednu 1990.

Odvolacímu soudu nelze vytýkat nesprávné hodnocení důkazů, jestliže za součást svých skutkových zjištění vzal závěr revizního posudku, který byl učiněn na základě podrobných a úplnějších podkladů, než jaké měli předchozí znalci k dispozici, na tomto skutkovém základě dovodil, že žalobci nelze přiznat plnění z pojistných smluv za trvalé následky úrazu z 22. 8. 1989, protože trvalé následky tohoto úrazu nebyly prokázány. Příčinná souvislost mezi právě tímto úrazem a onemocněním tzv. Bakerovou cystou by totiž musela být prokázána a nestačí pouhé připuštění možnosti tohoto onemocnění v souvislosti s úrazem žalobce dne 22. 8. 1989, přičemž důkazní břemeno o tom je na žalobci, kterého v případě jeho neunesení stíhají nepříznivé procesní následky, spočívající v tom, že jeho návrhu nemůže být vyhověno.

Pokud pak dovolatel namítá, že řízení je postiženo vadou uvedenou v ust. § 241 odst. 3 písm. b) o. s. ř., protože v řízení nebyly provedeny všechny důkazy, jejichž provedení navrhoval (výslech MUDr. Ch. a znalecký posudek z oboru pracovního lékařství), ani tato námitka není opodstatněná.

Soud není vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny nabízené důkazy. Soud je oprávněn posoudit důkazní návrhy a rozhodnout o tom, které z těchto důkazů provede (srov. ustanovení § 120 odst. 1 věty druhé o. s. ř.).

Vzhledem k tomu, že lékařské zprávy ošetřujícího lékaře žalobce MUDr. Ch. byly rovněž podkladem pro odborné závěry lékařské komise univerzity, není vadou řízení, jestliže nebyl proveden důkaz jeho výslechem v řízení jako svědka, a pokud jde o navrhovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru pracovního lékařství, v daném případě se jednalo o odborné ortopedické otázky, týkající se trvalých následků předmětného úrazu, a nikoli o otázku, zda se jednalo o pracovní úraz, a tento důkaz by tedy nesměřoval ke zjištění skutečností rozhodných pro posouzení dané otázky. Dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. b) o. s. ř. proto není naplněn.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů [§ 241 odst. 3 písm. b), c) o. s. ř.] správný, a proto bylo dovolání žalobce v uvedeném rozsahu zamítnuto (§ 243b odst. 1 o. s. ř.).

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 4 věty první, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 věty první a § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce s ohledem na výsledek dovolacího řízení nemá na náhradu nákladů dovolacího řízení právo a žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 25. dubna 2002

JUDr. Marta Škárová, v.r.

předsedkyně senátu